

सकेशवस्येति ॥ १५ ॥ २ ॥ ३ ॥ ४ ॥ ५ ॥ ज्वलंतं पुंस्त्वमर्ब ॥ ६ ॥ ७ ॥ ८ ॥ ९ ॥ १० ॥ ११ ॥ १२ ॥ १३ ॥ स्मरतां स्मरतु ॥ १४ ॥ मंडलं धूते शारी स्थापनपटं दुरोदरं पाशं ॥ १५ ॥ १६ ॥
संजय उवाच सकेशवस्य बीभत्सुः श्रुत्वा भारतभाषितं ॥ विशोकः संप्रहृष्टश्चक्षणेन समपद्यत ॥ १ ॥ ततो ज्यामभिमृज्या शुव्याक्षिपद्गंडिवंधनुः ॥ दधे कर्णं
विनाशाय केशवं चाभ्यभाषत ॥ २ ॥ त्वयानाथेन गोविंदध्रुव एव जयो मम ॥ प्रसन्नो यस्य मेघत्वं लोके भूतभविष्य कृत् ॥ ३ ॥ त्वत्साहायो ह्यहं कृष्ण त्रीह्लोकान्वे
समागतान् ॥ प्रापयेयं परं लोकं किमु कर्णं महाहवे ॥ ४ ॥ पश्यामि द्रवतीं सेनां पंचालानां जनार्दन ॥ पश्यामि कर्णं समरे विचरंतमभीतवत् ॥ ५ ॥ भार्गवास्त्रं च प
श्यामि ज्वलंतं कृष्णसर्वशः ॥ स्पृष्टं कर्णेन वार्ष्णेय शक्रेणेव यथाशनिं ॥ ६ ॥ अयं खलु स संग्रामो यत्र कर्णं मया हतं ॥ कथयिष्यंति भूतानि यावद्भूमिर्धरिष्यति ॥ ७ ॥
अद्य कृष्णविकर्णमिमे कर्णेनेष्यंति मृत्यवे ॥ गंडीवमुक्ताः क्षिपन्तो मम हस्तप्रचोदिताः ॥ ८ ॥ अद्य राजा धृतराष्ट्रः स्वांबुद्धिं मम वमंस्यते ॥ दुर्योधनमराज्याहं ययारा
ज्येभ्यषेचयत् ॥ ९ ॥ अद्य राज्यात्सुखाच्चैव श्रियो राष्ट्रात्तथापुरात् ॥ पुत्रेभ्यश्च महाबाहो धृतराष्ट्रो विमोक्ष्यति ॥ १० ॥ गुणवंतं हियो द्वेष्टि निर्गुणं कुरुते प्रभुं ॥ सशो
च तिनृपः कृष्णक्षिप्रमेवागते क्षये ॥ ११ ॥ यथा च पुरुषः कश्चिच्छित्त्वा चाघ्रवणं महत् ॥ फलं दृष्ट्वा भ्रशंदुःखी भविष्यति जनार्दन ॥ सतपुत्रे ह ते त्वद्य निराशो भवि
ता प्रभुः ॥ १२ ॥ अद्य दुर्योधनो राज्याज्जीविताच्च निराशकः ॥ भविष्यति हेते कर्णे कृष्णसत्यं ब्रवीमि ते ॥ १३ ॥ अद्य दृष्ट्वा मया कर्णं शरीरं विशकलीकृतं ॥ स्मरतां त
ववाक्यानि शमं प्रतिजनेन श्वरः ॥ १४ ॥ अद्यासौ सौबलः कृष्णग्लहान् जानातु वैशरान् ॥ दुरोदरं च गंडीवं मंडलं चरथं प्रति ॥ १५ ॥ अद्य कुंती सुतस्या हं दंडराज्ञः
प्रजागरं ॥ व्यपनेष्यामि गोविंदहत्वा कर्णं शितैः शरैः ॥ १६ ॥ अद्य कुंती सुतोर राजा हते सुतसुते मया ॥ सुप्रहृष्टमनाः प्रीतिश्चिरं सुखमवाप्स्यति ॥ १७ ॥ अद्य चाह
मनाधृष्यं केशवा प्रतिमं शरं ॥ उत्सक्ष्यामीह यः कर्णं जीवितांश्च शयिष्यति ॥ १८ ॥ यस्य चैतद्रतं मत्स्यं वधे किल दुरात्मनः ॥ पादौ न धावयेतावद्यावद्धन्यां न फाल्गु
नं ॥ १९ ॥ मृषा कृत्वा ब्रतं तस्य पापस्य मधुसूदन ॥ पातयिष्ये रथाल्कायं शरैः सन्नतपर्वभिः ॥ २० ॥ यो सौरणे न रं नान्यं दृथिव्या मनुमन्यते ॥ तस्या धसूतपुत्रस्य
भूमिः पास्यति शोणितम् ॥ २१ ॥ अपतित्वा सिंहे कृष्णे तिसृषु त्रयो यदब्रवीत् ॥ धृतराष्ट्रमते कर्णः श्लाघमानः स्वकान् गुणान् ॥ २२ ॥ अचूतं तं त्त्वरिष्यंति मामका
निशिताः शराः ॥ आशीविषा इव कुद्धास्तस्य पास्यंति शोणितं ॥ २३ ॥ मया हस्तवता मुक्तानां राचा वैद्युतत्विषः ॥ गंडीवस्तृणादास्यंति कर्णस्य परमांगतिं ॥ २४ ॥
॥ १७ ॥ १८ ॥ १९ ॥ २० ॥ २१ ॥ २२ ॥ २३ ॥ २४ ॥